

MAILE MELOY

SÄILITAGE
RAHU

Romaan

Ja siis järsku on lapsed kadunud...

Maile Meloy
Do Not Become Alarmed
2017

*Raamatu eesti keeles kirjastamise õigus kuulub eranditult kirjastusele
ERSEN.*

*Selle raamatu reprodutseerimine, tõlkimine ja levitamine ilma valdaja
loata on õigusvastane ja seadusega karistatav.*

Kõik selles teoses olevad tegelased ja sündmused, välja arvatud
üldtuntud, on välja mõeldud ega ole seotud ühegi reaalse inimese,
olgu elava või surnu, ega sündmusega.

Kaane kujundanud Reet Helm
Toimetanud Jana Kuremägi
Korrektor Inna Viires

Copyright © 2017 by Maile Meloy
All rights reserved.
© 2018 Kirjastus ERSEN

D08345718
ISBN 978-9949-82-273-7

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest
www.ersen.ee

Vanematele

“Ameeriklased ei õpi kogemustest, neid õpetavad vaid katastroofid.”

THEODORE ROOSEVELT

“On fakt, et inimesel peab olema kogemusi, mõistmaks, mis on katastroof ja mis ei ole.”

RICHARD HUGHES, “A High Wind in Jamaica”

1.

Ristluslaev kõrgus San Pedro sadamas nagu hüiglaslik valge tort või ujuv kortermaja. See sarnanes kõige muu kui ookeanilaevaga. Liv ja tema pere andsid kohvrid portjeede hoolde ja läksid, seljakotid seljas, terminalihoonesse. Livi abikaasa Benjamin oli suures vaimustuses sadamakaist, mis oli ehitatud, juhatamaks tuhandeid inimesi viieteistkümneme tekiga laevadesse.

Kui nad piiripunkti jõudsid, täitis Liv blanketi, kus kinnitas, et ei tema ega tema lapsed ole viimase kahe nädala jooksul haiged olnud. See oli vale. Sebastian ja Penny olid vastavalt kaheksa ja üksteist ning oli detsember – nad olid nagu jalgadel nakkusesiirutajad.

“Kas sa kirjutasid, et haigusi pole olnud?” küsis nõbu Nora vaikselt. Nora poeg Marcus oli üheteistkümneme nagu Pennygi ja nad mõlemad olid põdenud üht ja sama viirust. Nora kuueaastasel tütrel June'il oli köha.

“Jah,” sosistas Liv vastu.

Nad andsid oma blanketid ära. Kindlasti valetasid nendes kõik ja see oli ametnikele teada. Üks erkroheliste prillidega piirivalvetöötaja võttis nende passid enda kätte hoiule ja andis vastu plastist isikutunnistused, mis töötasid kajutivõtme ja rahakaardina.

Penny põrnitses oma kaarti. “Kas ma saan sellega asju osta?”

“Kui su ema selleks loa annab,” vastas piirivalvur.

“Anna luba!” ütles Penny ja surus kaardi Livile nina alla.

“Mida sa osta tahad?” küsis Liv.

“Asju!”

Kaks nägusat noort valgeis vormirõivais austraallannat palusid neil päästerõnga ees foto tarvis seisma jääda. Benjamin võttis Livil õlgade ümbert kinni ning Penny ja Sebastian seisid nende ees. Need

perepildid olid alati inetud. Liv oli Benjaminiga ühepikkune ja tundis, et vajub kõssi, kuigi see oli naeruväärne asi, mille pärast muretseda. Ilm oli aastaaja kohta ebaharilikult soe ja Liv tõmbas käega üle niiske kukla, tundes end higise ja õhetavana. Ta hoidis juuksed nii lühikeses soengus, et saaks enne tööd ujumas käia, ilma et peaks juuste kuivatamisele aega kulutama, kuid fotod tuletasid talle meelde otsekoheste ütleemisega ema, kelle arvates pidanuks ta juuksed pikemaks kasvatama. Sebastian, kes oli blond nagu Liv, nägi fotol alati välja ehmunud, sest välk tuli tema jaoks ootamatult. Penny oli hakanud poseerima, nagu oleks kogu maailm tema punane vaip.

Nad astusid eest ära ning tegid päästerõnga ees ruumi Raymondile, Norale, Marcusele ja June'ile. Liv vaatas neid. Nad olid väga ilusad, Raymond oma tumeda ja sileda nahaga, Nora kahvatu, juuksed säravas hobusesabas, lapsed kaunid ja tõmmud. Nad nägid välja nagu reklaam, mis kujutab rõõmsat perekonda, kus vanemad on eri rassist, seesugune, mis saaks internetitrollidelt palju negatiivset vastukaja. Marcus oli üheteistkümnenda-aastase kohta pikka kasvu ja tema krussid juuksed olid hakanud pikaks kasvama. Junie kandis oma juukseid peenikestes patsides. Raymond oli püganud juuksed nii lühikeseks, et võinuks mõnes filmis politseinikku mängida.

“Kas see on “enne reisi” foto?” küsis ta, kui kaamera oli välgatanud.

“Midagi seesugust,” vastas üks austraallanna naeratades. “Aga teie näete välja, nagu oleksite juba reisilt tagasi.”

Liv ei osanud öelda, kas naised olid Raymondiga ära tundnud. Ilmselt mitte. “Ta näeb alati välja nii, nagu oleks ta äsja puhkusereisilt saabunud,” sõnas Liv.

“Seda ma usun,” vastas tüdruk.

“Jumal hoidku,” pomises Nora, kui nad edasi liikusid. “Me pole isegi veel *laevas* ja juba nad flirdivad temaga.”

Nad astusid mustriga marmorpõrandale, teiste laevale trügivate reisijate sekka. Läbi kolme teki kõrgus jõulukuusk.

“Vaadake,” ahhetas Sebastian.

“See on nagu “Pähklipurejas”,” ütles Penny. “Aga see on *ehtne*.”

Nad sõitsid klaasist liftiga üles, möödusid puuladvast ja astusid sinise vaibaga koridori. Liv ja Nora olid võtnud kõrvuti kajutid ning

Liv avas oma ukse kajutikaardiga. Sees ootasid teda šampanjapudel ja puuviljavaagen. Kapid olid heledast puidust, voodikatted mereteemaliselt sinise ja valgega. Väikses istumisnurgas oli diivan, mille sai laste jaoks lahti tõmmata, nii et kajut läks sviidi alla. Peeglid jätsid ruumist suurema mulje ja California päike säras eredalt läbi rõduuste. Penny ja Sebastian jooksid välja, et alla vaadata.

“Kui siin pole ühtki täiskasvanut, siis rõdule ei lähe,” ütles Liv. “On selge?”

“Selge,” vastasid nad nagu ühest suust. Nad jooksid tagasi sisse, et uudistada põnevaid kappe ja sahtleid, mis käisid luugiga kinni. Marcus ja June astusid sisse, et vahetada muljeid.

“See on täpselt meie kajuti peegelpilt,” teatas Marcus.

“Nii *veider*,” lisis June voodile potsatades, patsid hüplemas. “Ma oleks nagu peeglimaailmas!”

Valjuhääldist kostis kajutisse hääl, mis teatas, et peagi algab päästeõppus.

“Mis asi *see* on?” küsis June.

Nende stjuardess pistis pea avatud ukse vahel sisse. Tema nimi oli Perla ja ta oli tilluke, mustad juuksed keskelt lahku kammitud. Ta näitas kappi, kus olid kandilised oranžid päästevestid, ja näitas laevaplaanilt, kus asub evakuatsiooni korral nende kogunemispai.

“Kas me peame päästepaatidesse *sisse* ronima?” uuris Sebastian.

“Ei,” vastas Perla naerdes. “Nad ainult näitavad teile, kuidas see käib.”

Perekonnad läksid vaibaga kaetud trepist alla ja möödusid made-meil seisvatest meeskonnaliikmetest. Kogunemispaias, Jahtklubi-nimelises baaris selgitas graatsiline, tantsija moega noor mees neile, kuidas laevaõnnetuse korral käituda. Kõik ülejäänud reisijad paistsid olevat kaheksakümnesed. Rohkem lapsi seal ei olnud. Penny ja Sebastian mängisid, nagu sureksid nad piinavat uppumissurma, ja Junie keksis vaibal ringi. Vanainimesed naeratasid neile ebalevalt. Marcus istus vanemate kõrval.

“Mul on kõht tühi,” kurtis Penny. “See võtab liiga kaua aega.”

Liv silus Penny kastanpruune juukseid. See lapsuke oli suure isuga ja väga sõnakas.

“On vist parem, kui ma praegu Titanicule ei mõtle,” pomises Raymond ja kinnitas rinnal pandla.

“On vist jah,” vastas Nora. “Mõtle parem sellele, kuidas põhjamineku korral ellu jääda.”

“Kas te ikka teate, et oranžid vestid ja taskulambid on mõeldud selleks, et laibad paremini üles leida?” küsis Benjamin.

“See on nõnda vist lennukite puhul,” ütles Liv.

“Väga ebatõenäoline, et see laev üldse põhja läheb,” sekkus Marcus.

“Ma tean, kallis,” ütles Nora pojale. “Me teeme niisama nalja.”

Kõlas hädasignaali ja Marcus surus käed kõrvadele, nii et sõrmed kaevusid lokkidesse.

“Pea vastu!” ütles Nora ja surus käed poja kätele. “See saab varsti läbi.” Seitse lühikest signaali ja üks pikk. Siis lubati neil minna.

Liv kontrollis Sebastiani vöökotis olevat glükomeetrit. “Lähme kohvikusse.”

“Kas see on lahti?” imestas Nora.

“See on *alati* lahti. Vähemasti ma arvan, et on.”

“Ma lähen ja hakkam asju lahti pakkima,” teatas Benjamin ning see tähendas, et ta tahab tukastada. Raymond tahtis näha jõusaali. Mehed võtsid kõigi nende päästevestid endaga kaasa.

Kohviku poole minnes torkas Nora käe Livi käevangu ja toetas pea tema õlale, nii et Liv tundis end veel eriti pikana. “Ma armastan sind,” ütles Nora. “See oli sul geniaalne mõte.”

Lapsed võtsid kandikud ja igaüks neist valis välja just selle toidu, mida tahtis: Hiina nuudlid Pennyle, kanapulgad Sebastianile, norirullid Marcusele ja *taquito*’d June’ile. Liv vaatas neid söömas ning tundis, kuidas ta mõistus rahuneb, kalkuleerimast lakkab. Laste söötmine nõudis suurt plaanimist ja läbimõtlemist ka juhul, kui sul oli kõik vajalik käepärast. Sa hakkasid ärevusega järgmisele toidukorrale mõtlema juba siis, kui eelmise jääke laualt koristasid. Aga kahel järgneval nädalal ei pidanud ta tundma mingit muret selle pärast, mida pakkuda õhtuks, lõunaks või vahepalaks. Ta võis lihtsalt lülitada välja selle küti ja korilase ajuosa, mis võttis liiga palju energiat ja muutis kõik muud lambid hämaraks.

Reis oli olnud Livi mõte. Nora ema oli suve hakul surnud kõhunäärmevähki: see oli olnud kiire ja piinarikas lõpp. Pärast ema surma oli kurbus tabanud Norat lainetena, nutuhoogudena, mis ei lasknud hingata ega rääkida. Ema oli olnud keeruline, ebastabiilne ja puhuti lausa eemalehoidev. Kui nad olid kaheksased, oli ema saatnud Nora elama Livi pere juurde, sest tema uus abikaasa ei olnud tahtnud majja lapsi. Nõod olid kaks aastat tuba jaganud, kuni Nora ema viimane abielu karile jooksis ja kadunud ema naasis. Nora oli emasse tema labiilsuse tõttu alati ebalevalt suhtunud ning tal olid emaduse kohta väga kindlapiirilised arusaamad. Seepärast polnud keegi osanud oodata, et kaotus mõjub talle nii rängalt.

Meeleheitel Nora oli helistanud oktoobris Livile, et arutada jõuluplaane. Ta ei tahtnud minna sellises hingeseisundis Philadelphiasse Raymondi vanemate juurde. Ta ei tahtnud olla Livi vanematega, oma teise perega, kes oli võtnud ta enda juurde, kui ta lapsena hüljatud oli. Ta ei tahtnud jääda ka koju Los Angelesse, kus sinine taevast ja tühjad maanteed oleksid tekitanud temas tunde veel suuremast üksildusest ja haavatavusest. Ta tahtis olla koos perega, olemata pere *juures*. Ta tahtis veeta jõule, ilma et tal oleks jõulutunne.

Liv oli pragmaatiline probleemilahendaja. Ta oli pärinud selle omaduse oma emalt, karmilt Colorado kohtujuristilt. Liv uskus, et ebaseeldivate valikute ees seistes on alati võimalik leida kolmas tee, ning ta uskus sellessegi, et raha, kui seda on, lahendab kõik mured. Ta leidis kahenädalase laevareisi, mis kulges Mehhiko rannikut mööda, viis Kesk-Ameerikasse, põikas Panama kanalisse just nii kauaks, et näha, kuidas töötavad lüüsid – see meelitas reisile tema insenerist abikaasa – ja suundus siis põhja, tagasi Los Angelesse. Nad reisivad ainult kahe perega, Liv ja Nora, abikaasad ja lapsed. Nad ei pea lendama, nad võivad minna laevale San Pedros. Raymondil polnud parasjagu käsil ühtki filmi ja Livi kontoris polnud jõulu ajal kedagi. Benjamin võis oma graafiku seada enda järgi, kuniks ta oma projektid õigeaks ajaks valmis sai. Nad kõik võisid minna Noraga reisile.

“Sa oled alati öelnud, et laevareisid on magedad,” imestas Benjamin, kui Liv selle mõttega välja tuli.

“Ongi,” vastas ta.